

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 400/2012-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. M., B., zastúpenej advokátom JUDr. I. H., B., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 17 Cpr 1/2003 a Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 5 Co 399/10 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. M. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. septembra 2012 doručená sťažnosť Ing. M. M., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 17 Cpr 1/2003 a Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 5 Co 399/10. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 10. septembra 2012.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 17 Cpr 1/2003-495 z 8. júna 2010 bola sťažovateľka ako žalovaná zaviazaná zaplatiť Z. B. (ďalej len „žalobkyňa“) 6 272,29 € brutto so 17,6 % úrokom z omeškania počítaným od 17. februára 2003 až do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania. Prisúdená suma mala predstavovať bezdôvodné obohatenie získané sťažovateľkou od žalobkyne ako neprávom prevzatá náhrada mzdy. Rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 399/10-520 z 26. júla 2011 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Uvedené rozsudky sa stali právoplatnými 11. augusta 2011.

Sťažovateľka bola toho presvedčenia, že rozsudky všeobecných súdov sú v rozpore so zákonom, a to predovšetkým z dôvodu, že o nesprávnom ustálení mesačnej výšky náhrady mzdy v sume vyššej, akoby jej prináležala, nevedela, a preto spornú sumu náhrady mzdy prevzala v dobrej viere. Uplatňovala aj ďalšie námietky týkajúce sa správnej výšky sumy, ktorá jej mala byť neprávom vyplatená.

Sťažovateľka 2. apríla 2012 podala proti rozsudkom okresného súdu a krajského súdu podnet na mimoriadne dovolanie prostredníctvom generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/1 Pz 369/12-11 z 3. júla 2012 doručeným sťažovateľke 10. júla 2012 jej bolo oznámené, že generálny prokurátor 2. júla 2012 podal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie proti rozsudkom okresného súdu a krajského súdu, a to v časti výroku týkajúceho sa povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalobkyňi úrok z omeškania vo výške 17,6 % ročne od 17. februára 2003 až do zaplatenia. Mimoriadne dovolanie bolo sťažovateľke doručené spolu s výzvou z 9. júla 2012, aby sa k nemu vyjadrila.

Podľa názoru sťažovateľky posledným dňom zákonnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu je 10. september 2012, keďže oznámenie o odložení jej podnetu na mimoriadne dovolanie v časti výroku týkajúcej sa istiny jej bolo z generálnej prokuratúry doručené 10. júla 2012.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru s tým, aby boli rozsudky okresného súdu z 8. júna 2010 a krajského súdu z 26. júla 2011 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Vzhľadom na to, že sťažnosťou napadnutý rozsudok okresného súdu č. k. 17 Cpr 1/2003-495 z 8. júna 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 399/10-

520 z 26. júla 2011 nadobudol právoplatnosť ešte 11. augusta 2011, pričom sťažnosť ústavnému súdu bola odovzdaná na poštovú prepravu až 10. septembra 2012, musí byť považovaná za oneskorenú.

Na uvedenom závere nič nemení argumentácia sťažovateľky, ktorá poukazuje na to, že nepriaznivé rozsudky všeobecných súdov sa pokúsila zvrátiť cestou podnetu na podanie mimoriadneho dovolania prostredníctvom generálneho prokurátora, pričom sťažnosť ústavnému súdu podala v rámci dvojmesačnej lehoty počítanej od doručenia oznámenia o odložení jej podnetu.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa názoru ústavného súdu mimoriadne dovolanie, na podanie ktorého je aktívne legitimovaný iba generálny prokurátor, nemožno považovať za opravný prostriedok, ktorý by zákon účinne poskytoval sťažovateľke na ochranu jej označených práv, keďže ona sama nie je oprávnená tento mimoriadny opravný prostriedok použiť (na rozdiel od iných mimoriadnych opravných prostriedkov, akými sú dovolanie, resp. obnova konania). Preto podanie podnetu na mimoriadne dovolanie neodsúva začatie plynutia lehoty na podanie sťažnosti v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2012